

клони глава. Като да му е мъка да крие, като че самъ не вѣрва въ усилия та, които прави. Или се лъжа, или единий му кракъ е вече въ примките ни. Не съмъ ви казвалъ папа ефенди. Въ петъкъ вѣчеръта го срѣштамъ на Марино-поле и въ увлечението на радостъ та си му откривамъ, че Балкански ште падне съшта та вѣчеръ въ ръцѣтъ ни. Самъ знае какъ се каехъ за исплесвание то на езицътъ си. Една дума отъ негова страна, и наши ти кроежи пропадаха. Той не е казалъ ништо на Балкански. Дяволътъ е зоралъ първата бреза — най-мъчната. Лесно то остава за насъ.

Тахсинъ.

Ти вѣрвашъ, че е вѣтрѣ.

Маринъ.

Иска ли питаніе. Ако не излезе, че Балкански е лѣгалъ и ставалъ у него . . . , нѣ зашто да ходимъ на далече. Средството да узнаемъ истина та е подъ ръката ни. Той казва, че е познавалъ Балкански кога е билъ ученикъ и отъ както е излезналъ отъ училище то не го е виждалъ. Не е мъчно да видимъ това и много други работи оште. Турете го малко при Балкански.

Тахсинъ.

Каква блѣскава идея! Да си живѣ Маринъ-чорбаджи. (Къмъ Кадията). Ето какво ште рѣче високъ и изобрѣтателенъ умъ. Зашто въ висши ти свѣти на държава та нѣмаше по единъ подобенъ свѣтникъ?

Кадията.

(На страна). Куче да му еде високий умъ. (Високо.) Не за първи пътъ Маринъ чорбаджи ни е поразявалъ съ остроата та на умътъ си.

Тахсинъ.

Блѣскавата ти идея, Маринъ чорбаджи, веднага ште бѣде изпълнена.

(Тахсинъ пама и кадията излизатъ. Маринъ иска да излезе, Найденовъ го спира.)